

Høstgudstjeneste i Den Danske Kirke i Necochea

Af Marianne Gaarden, den 16. februar 2020

Søndag Seksagesima.

*Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Markus:*

Jesus sagde:

*»Med Guds rige er det ligesom med en mand,
der har tilsået jorden;
han sover og står op, nat og dag,
og kornet spirer og vokser, uden at han ved
hvordan.*

*Af sig selv giver jorden afgrøde,
først strå, så aks, så fuld kerne i akset.
Men når kornet er modent,
går han straks i gang med seglen, for høsten
er inde.«*

Og han sagde:

*»Hvad skal vi sammenligne Guds rige med?
Hvilken lignelse skal vi bruge om det?*

*Det er ligesom et sennepsfrø:
Når det kommer i jorden,
er det mindre end alle andre frø på jorden,
men når det er sået, vokser det op
og bliver større end alle andre planter
og får store grene,
så himlens fugle kan bygge rede i dets
skygge.«
Amen*

Mark 4,26-32

Inden jeg kom her til Argentina, havde jeg hørt at jeres præst, Joel, har en lille rødhåret søn.

Han er noget af det sødeste, sagde min forgænger i embedet, der flere gange har besøgt Necochea.

Små børn vækker store følelser i os mennesker.

Jeg tror, at næsten alle nybagte forældre, der står med deres nyfødte barn i armene første gang,

overvældes af kærligheden til det lille nye menneske.

Tænkt at et sådan et nyt liv kan vokse ud af det lille frø, der blev lagt i morens liv.

Undfangelsen af det nye liv er i begyndelsen så småt,

at det ikke kan ses med det blotte øje.

Men det vokser, bliver til et lille menneske, som fødes,

og som forældrene helt instinktivt elsker, når det kommer til verden.

Og kærligheden vokser i takt med, at barnet vokser op.

Ingen af jer kendte jeres børn, før de blev født,

men I skulle ikke først lære dem at kende, inden I begyndte at elske dem.

I skulle ikke først overveje, diskutere med hinanden

og derefter beslutte jer for, om I ville elske barnet.

I elskede blot barnet fra det øjeblik, det kom til verdenen.

Det samme gælder også jeres børnebørn, hvis I har sådan nogle.

Kærligheden er ikke noget, man kan beslutte sig for.
Man elsker bare, og så vokser kærligheden af sig selv
– uden man forstår eller kan forklare hvorfor.
Sådan er det også med Gudsriget.
I dagens evangelietekst viser Jesus os, noget om, hvad Gudsriget er.

Ved at bruge to lignelser fra det erhverv, som så mange danskere ernærede sig ved, da de kom til dette område i Argentina – nemlig landbruget.

I den første lignelse har landmanden tilsået sin jord.
Han sover og står op, nat og dag, og kornet spirer og vokser, uden at han ved hvordan.
Af sig selv giver jorden afgrøde, og når kornet er modent, går han straks i gang med høsten.

I den anden lignelse sammenligner Jesus Guds rige med et sennepsfrø, der er det mindste frø i verden, og som på Jesu tid kun blev betragtet som ukrudt.

Frøet bliver sået, mens det er så lille, at det næsten er usynligt for det blotte øje. Men det vokser op og bliver til et stort træ, der strækker sine grene ud i luften, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge.

Guds rige bliver altså sammenlignet med noget, der vokser helt af sig selv, på samme måde som kærligheden også gør; og som noget meget småt, der bliver til noget meget stort, som vi alle har glæde af her midt i livet.

De to lignelser viser os flere vigtige ting om Gudsriget.
For det første, at det vokser og gror.

Gudsriget er levende, men det er ikke noget, vi kan styre
– kornet og sennepsfrøet gror af sig selv.

En landmand opnår jo intet ved at stå og trække i hver enkelt lille spire for at få planterne til at komme hurtigere op af jorden. Kunne I forestille jer en landmand, der bruger hele dagen i marken på at trække i planterne? Nej vel – for kornet vokser helt af sig selv, mens landmanden sover, uden at han ved hvordan.

Men han ved godt, hvordan jorden misvedligeholdes.
For eksempel ved at den ikke passes; eller ikke gødes; eller ved at lade jorden gro til med ukrudt.

Der er flere ting, der kan hæmme væksten, men selve det, at frøet spirer frem og vokser, det er landmanden ikke selv herre over. Selv hvis landmanden gør alt det rigtige, så skal der stadigvæk noget mere til, for at høsten lykkes: vand, sol, lys og varme i rette mængder. Og dette "mere" er vi mennesker ikke herrer over.

Det er Gud, der skaber frøet, væksten og frugtbarheden.
Hvordan forstår vi ikke, og vi kan trods alt mulig moderne teknologi heller ikke selv skabe frøet eller få væksten til at ske – men vi kan være taknemmelige for det. Netop derfor fejrer vi i dag høstgudstjeneste i Necochea, hvor vi takker Gud for dette "mere", der får jorden til at frembringe afgrøder. Det andet, som lignelserne viser, er, at Guds rige er nærværende i vores liv her og nu.

Det er nok de færreste, der forestiller sig Gudsriget som et sted, der kan søges på Google maps eller som et bestemt kirkesamfund,

– for eksempel Den danske kirke i Argentina eller den evangelisk-lutherske kirke i Danmark, alligevel er Gudriget nærværende her og nu.

Vi mennesker kan imidlertid være tilbøjelige til at forestille os Gudsriget som noget, der kun er i himlen, eller er langt ude i en fjern fremtid, når vi engang skal dø.

Det er det også, men Gudsriget er meget mere end det.

Det er kendetegnet ved at være noget meget småt, der bliver til noget meget stort, som alle har glæde af her midt i livet.

Det er netop som med undfangelsen af det lille barn, der i begyndelsen er så småt, at det ikke kan ses med det blotte øje, og som ender med at blive til et menneske, som forældrene elsker højere end noget andet. Gudsriget er, hvor kærligheden er.

Vi kan ikke selv beslutte os for, at vi vil elske. Vi elsker bare, og kærligheden vokser af sig selv. Man kan derfor også kalde Gudsriget for kærlighedens rige, der er knyttet til Jesus og hans komme til jorden.

Jesus såede tro og håb i mennesker med sine ord, og dermed skabte han muligheden for, at kærlighedens rige kan udfoldes midt i vores verden.

Gudsriget beskriver således en tilstand, hvor det ikke er angsten for døden, eller frygten for det onde, der har magten. Det er kærligheden og troen på det gode i mennesker, der hersker i Guds rige.

Når vi sætter os selv til side og elsker den anden uden at tænke på, hvordan det vil gavne os selv, så kan Gudsriget inkarneres her på jorden midt i vores liv.

Adgangsbilletten til Gudsriget er Guds kærlighed, som vi alle får givet. Gud elsker os lige så betingelsesløst, som vi elsker den lille nyfødte.

Vi skal blot tage imod kærligheden, og række den videre til vores næste, så vokser Gudsriget frem helt af sig selv.

Det lyder jo nemt – men man kan se sig om i verden og hurtigt konstatere, at Gudsriget ikke er til stede alle steder. Der findes fortsat egoisme, grådighed, begær, korrupsion og kamp om ressourcerne og krig i verden. Kærlighedens rige er langt fra udfoldet i hele vores verden – her 2000 år efter, at Jesus fortalte os om Gudsriget, som han selv inkarnerede her på jorden.

Så at Gudsriget vokser frem af sig selv, betyder ikke, at vi ikke skal gøre noget selv.

Enhver, der elsker, ved, at kærligheden også fordrer noget af os. Det gælder i parforholdet eller i andre forhold, hvor man elsker.

Vi har en dansk entertainer, der fortalte, at da de havde sølvbryllup, spurgte hans kone ham om, han elskede hende, og han svarede: ”Det sagde jeg jo til dig, dengang vi blev gift for 25 år siden, og jeg skal nok fortælle dig, hvis der sker ændringer i det.”

Man må give af sig selv og være der for den anden.

Nybagte forældre må tilsidesætte deres eget behov for søvn,

når de nat efter nat står op og for at passe barnet, der græder.

Det er med kærligheden som med jordens afgrøder

– også den skal gødes, passes og plejes.

Selvom kornet vokser af sig selv, så er der alligevel mange ting, landmanden skal gøre.

Hans indsats er nødvendig for at få en god høst.

Han er ikke herre over væksten, men han er medarbejder på den.

På samme måde er vi alle medarbejdere på Guds rige.

Også vi skal så, gøde og høste, når tiden er moden til det.

Så Gudsriget kan spire frem lige her imellem os.